

Annas stumma wänner.

Som liten flicka hade jag några mycket besynnerliga wänner. De första af dem jag erinrar mig, war ett par små gröna grodor, hwilka min broder en dag fångat och burit hem åt mig. Jag och mina tolf bröder, hade alltid fått lära att älska alla Guds skapade wareser, antingen de woro wackra eller fula; tillfölje deraf blefwo desja två små grodor icke föraktade på grund af deras utseende, utan öfwo wärdade och omhuldade af mig.

Som wi i vår trädgård ej hade någon damm, gräfsde min bror Ruben ett djupt hål på bakgården, i hålet nedfänktes en stor gryta, som alla dagar fylld med friskt watten, utgjorde ett utmärkt tillhåll för Smpi och Bong, så kallades de två. Efter en tid blefwo de så tama att de kommo fram då man ropade dem wid namn och den ena förblandade ej sitt namn med den andra. Ut hoppade de små glada wareserna, hwilkas stora, blänkande ögon roade alla som sågo dem och ej funnat förstå att de skulle wara så kloka. De tyckte mycket om att gömma sig under krusbärshustraderna då wädret war warmt. Båda woro föröfrigt fullkomligt lika, utom att Bong hade en brun fläck på hufwudet, Smpi war helt grön, så man kunde ej förblanda dem.

Man utstrattade mig ofta öfwer mina besynnerliga favoriter, än burna i mitt förkläde, än skuttande längs trädgårdsgången efter mig. En af mina bröder kunde ej tåla dem och hotade engång då han fann Bong i sin twättkanna, att göra af med dem båda. I min fruktan för hotelsen, wågade jag ej lemna dem ute, sedan wi gått till jängs, utan gömmande dem under mitt förkläde, satte jag dem i min stora slytorg, sedan jag fyllt den med färst gräs. Om morgonen bar jag dem ned i trädgården. Detta upprepade jag flera dagar, tills jag en morgon försjöf

mig och måste lemna dem der qwar. Mamma, som skulle uppöka ett förloradt trädnystan, blef ej litet försträckt då de tvenne fångarne plötsligen hoppade ut. Jag blef strängt tillrättawisad för mitt förmodade elaka skämt, men sedan min broder tillstått allt, förlät hon mig genast och jag och mina favoriter upptogs åter till nåd.

Vår fähuskatt Thomas, war den enda som wisade sig skygg för dem. Då de först hemtades, antog den att de woro ett nytt slags mös och låg timalt under krusbärshufstarna, bewakande deras rörelser, för att wid lägligt tillfälle kasta sig öfwer dem. En enda gång lyckades han att fånga en af dem, men fälde genast ned den med märkbar affsty och derefter försökte han aldrig mer röra wid dem; förmodligen woro de kallblodigare än han tänkt sig dem.

Någon annan katt, förmodligen mindre ömtålig än Thomas, måste hafwa märkt Zimpis behag, ty då wi skulle gå ut att leka med den en morgon, stod den ingenstädes att finna; men af den omständigheten att man alltid en tid efteråt såg en främmande katt snoka i trädgården, ställes saken utom allt twiswel. Den andra grodan Bong, öfwerlefde ej länge sin broder, ty tvenne dagar efter hans försvinnande, låg han död på grytans botten, antingen han förjt ihjäl sig eller drunknat, är osäkert.

Rättornas skatter.

En wiss hr B., som saknade åtskilliga bref och papper, wände sig bekymrad till postmästaren och denne framkastade en förmodan att rättorna, om sådana funnos i lokalen, bortsläpat dem. Hr B. tänkte att han kunde försöka utspana saken, släckte gasen till natten och gömde sig bakom en gardin, derifrån han tittade ut genom ett hål. Plötsligen hörde han ett strapande. Detta war nu en uppmuntran till fortsatt wakt. I nästa minut glittrade ett par ögon ut ett hål wid panelningen; en skarp nos framstact, derpå hela hufwudet; slutligen följde kroppen

tillhörande en gammal, mycket stor råtta, som följdes af en brun. Sex bref lågo nedkastade på golfwet. Den gråa rättan tafsade fram och fattande ett af brefsven i ena hörnet, begynte hon gående baklänges, draga brefsvet efter sig. Den bruna rättan följde den gråas exempel och tog ett bref. Innu en brun råtta till wisade sig, och de tre hade snart dragit bort alla sex brefsven. Hr B. gjorde ett lätt buller och rättorna skumpade bort. Följande dag lät han uppriswa panelningen wid väggen och fann, till sin ytterliga förwåning, dernere i rättålan trettio två bref, sex postkort och tre tidningar.

Höken och lärkan.

En dag war farmor i sin trädgård, då hon plötsligen hörde buller öfwer sitt hufwud. Hon såg upp och warseblef en hök som försökte fånga en liten lärka. I tanke att rädda den ljuftwa fångaren, öppnade hon fort dörren till ett uthus, för att se om den skulle flyga in dit. Men den flög widare omkring hörnet till boningshuset och rakt in genom dess öppna dörr. Der satte den sig högt uppe på det gamla wägguret, som i trettio års tid stått i korridoren. Höken följde ända fram till dörren, men wägade sig ej längre och lärkan war alltså i säkerhet. Då höken såg att hans byte undgått honom, flög han bort, helt wisst både bedragen och ond. Lärkan hwilade sig tio minuter, skakade litet om wingarne och flög så twärt öfwer fälten, hwarifrån den jagats i ångest och flygt. Farmor tror att samma lärka sista sommaren hade sitt bo ett hundratal alnar från boningshuset, ute på klöfversälket.

En tillgifwen hund.

En herremann som nödgades flytta till en annan del af landet, lemnade sin windthund hos en man som wärdade huset, tills han kunde sända efter den. Kort efter hans afresa började hunden sörja och falla af och blef

slutligen så juk att husvaktan skref derom till desz ägare, hwilken svarade att weterinär-läkaren skulle kallas. Denne såg genast att hunden led af intet annat än saknad efter husbonden och skulle ofelbart dö, om den ej sändes till honom. Denne skref genast att hunden skulle skickas, men djuret war då redan för swagt, att kunna flyttas och desz herre hindrad att komma tillbaka. En vän som hörde detta, gaf det rådet att ägaren skulle sända något klädesplagg till sin trogna hund och en sliten handske blef genast sänd. Då hunden fick handsken, snusade den noga på den, drog den tätt mellan framtassarne, och nöjd att weta sin herre i lifwet, lade han sig ned på handsken. Från detta ögonblick tillfrisknade han hastigt, blef sig lik som förut och war länge sedan hos sin herre, då jag hörde desz historia.

Försök om det hjälper! — En söndag morgon när städeriskan öppnade dörren, såg hon katten plåga en wacker trast inne i tamburen. Katten jagades bort och den halvdöda fogeln bars till köket, der man ansåg det bäst att döda den genast, emedan den ej kunde komma sig. Ingen hade dock hjerta att döda den wackra fångfogeln. Tjenarinnan omweckade den då sorgfälligt med flanell, och satte den i en liten korg, nära spiseln, gaf den föda och watten och såg allt emellan efter patienten. Till allas wår glädje war den middagstiden så rast att den kunde flyga sin wäg.

Det warma hjertat, den mjuka handen,
Kan göra under af godt ibland.
Så låt dig wärmas, du unga hjerta,
Lyft, der du kan, lilla barnahand!

